

Predikan av Jenny Arnerlöf - Enheten i Kristus - 2021-09-05

Föreställ dig att svenskt kvalitetsindex ringer dig och vill ställa tre frågor relaterade till din tro. Låt oss säga att den första frågan handlar om Gud. "På en skala från 1-10, där tio har det högsta värdet, hur seriöst tar du Gud?" Den andra frågan handlar om den världsvida kyrkan. "På en skala från 1 – 10, hur seriöst tar du kyrkan?" Och den tredje frågan på samma skala är, "hur seriöst tar du din egen församling?"

Min fråga, som ni inte ska svara högt på, är "fick alla tre frågor samma värde?" Tar vi församlingen lika seriöst som vi tar Gud? Om Jesus svarade på min påhittade undersökning är jag tämligen säker på att alla tre frågorna skulle få samma svar – en tia. För Jesus tar Gud, kyrkan och lokala församlingar på det största allvar som finns.

Detta kan komma som en chock för oss. Hur kan Jesus, som är ett med Gud (fullkomlig och allsmäktig Gud), ta kyrkan som så ofta är bristfällig och svag på största allvar? Hur kan kristna kyrkor vara Guds utvalda instrument för att vara Kristi närvaro i världen och främja den nya skapelsen?

Det finns två huvudsakliga svar på den frågan. Det första är att det är ett vackert mysterium att Gud har valt att gömma sin närvaro i världen, i kyrkan – Guds vägar är outgrundliga. Det andra svaret är vad annars skulle Gud använda? Jag kan inte säga varför Gud valde kyrkan – jag kan bara säga att apostlarna gjorde tydligt att Gud har gjort det. Alla som har upplevt en församlingssamfund när den är som bäst – dvs när den präglas av en mognad som svarar mot Kristi fullhet – vet att det är extraordinärt och livs främjande som inget annat på denna jord. Att präglas av en mognad som svarar mot Kristi fullhet betyder inte att alla medlemmar har uppnått en

fullkomlig felfrihet. Det betyder att även de som är nybörjare i tron drivs av en längtan att bli som Kristus. De är öppna till Guds ingripande.

Min känsla är att troende människors svar på mina tre frågor har varierat under historiens gång. I vissa tider har man brytt sig mycket om församlingen men haft svårt att förhålla sig till Gud som en aktiv och levande närvaro. I andra tider har folk brytt sig om kyrkan som politisk enhet utan att ägna så mycket energi åt en personlig relation med Gud eller församlingen. Vår egen tid känns mest som en tid som gärna förhåller sig till Gud men som ifrågasätter kyrkans eller församlingens relevans.

Paulus vädjan i dagens episteltext är ett passande om också utmanande ord om församlingen på samlingsöndag. Kallelsen Paulus talar om handlar inte om våra yrkesval som individer utan det handlar om kallelsen av oss som individer till en gemenskap som söker att leva hela sitt liv i förhållande till Jesus Kristus.

I vår tid hör vi Paulus ord om att leva värdigt vår kallelse som en uppmaning till oss som individer att hålla rätt tro eller god teologi och rätt eller moraliskt beteende inför Gud. Missförstå mig inte - att ha en sund lära och god moral är bra, men det är inte vad Paulus syftar på när han uppmanar de kristna i Efesos (och oss!) att leva värdigt vår kallelse. Efesos var inte en församling som behövde tillrättavisning för omoraliskt beteende eller irrläror. Det är något som jag tror att vi har gemensamt med Efesos. Det var något annat som drev Paulus ord.

Från Paulus kommentarer i hans första brev till Timotheos, som hade blivit pastor i Efesos några år efter Efesierbrevet skrevs, får vi bilden att Efesierna hade en sjuklig lust att diskutera och träta. De var lite bråkiga.

Tjugo till trettio år efter Paulus brev till Timotheos har vi Jesu egna ord om kyrkan i Efesos som vi hittar i början på Uppenbarelseboken.

Bland annat säger Jesus, "Du är uthållig, du har tålt mycket för mitt namns skull och du har inte tröttnat. Men det jag har emot dig, att du har övergett din första kärlek." (Upp.2:3-4) Där ser vi hur en församling distraherades och en negativ utveckling fick fäste.

När vi som församling fokuserar på vår egen överlevnad, även när vi gör allt proffsigt och rätt, är det lätt hänt att kärleken gradvis och obemärkt tynar bort. När vår kärlek till Kristus inte kommer till uttryck i hur vi förhåller oss till varandra har vi, utan att märka det, övergett huvudanledningen för vår existens – att manifesteras den kärleken som vi, som en gemenskap, är kallad att förkroppsliga.

Paulus brev till de kristna i Efesos handlar om hur Gud i Kristus – alltings skapare och ursprung – har försonat världen med sig. Efesierbrevet påstår att Kristus liv, död och uppståndelse var den avgörande händelsen som gjorde det möjligt för världens många skiljemurar att rivas ner och splittringar att läkas och bli hela. Kyrkans uppdrag är då att främja försoningens verk och det kan vi inte göra utan kärlek till varandra. För kärlek är den enda kraften som förenar utan att förtrycka, tvinga och förstöra. Vårt mål är enhet men vägen dit är via kärleken.

Om försonande kärlek är det vi är kallade att leva ut, vad betyder det att leva värdigt en sådan kallelse?

Som en klok pastor en gång skrev, "värdigt" är ett ord med en bild av vågskålar i sig. För i tiden vägde man saker genom att lägga en känd vikt i en skål och fylla på något med okänd vikt i den andra skålen tills att de stod i balans med varandra, eller var värdiga varandra. Vad som är viktigt för

oss idag att se är att vi inte är kallade att som individer väga upp Kristus – det förmår vi inte av egen vilja. Vi är kallade, som en gemenskap, att leva värdiga hans kallelse. Han har kallat oss till gemenskap med varandra. En mer radikal kallelse är svår att hitta i vår hyperindividualistiska tid.

Paulus ger oss fem nyckelord som hjälper oss att förstå hur vi kan göra det. Genom att vara ödmjuka, milda, tålmodiga, genom kärleksfulla handlingar och genom att sträva efter enhet med en attityd av frid. Dessa fem nyckelord är vad som gör det möjligt för oss att mogna till en enhet som är värdig kallelsen att vara en del av Guds församling.

Nyckelorden gör det möjligt för oss att tala ärligt med varandra utan att vara destruktiva. Paulus säger inte att vi ska tiga om vad vi tycker och känner. Han säger att vi ska sträva efter att förmedla det på ett sätt som är värdigt vår kallelse att främja försoningen som Kristus har åstadkommit för världen. Nyckelorden är ett recept för den kärlek som skapar en dynamisk enhet.

För att leva värdigt vår kallelse måste vi bli av med vår arrogans, barskhet och jäkt. Vi kan försöka att inte ta illa upp av sådant som inte var illa ment. Det betyder att vi måste bli av med egenskaper och reaktioner som världen tar för givet är nödvändiga för att ta sig framåt och få något gjort. Det leder mig till dagens evangelietext som jag vill avrunda med.

Jesus ord i dagens evangelietext om att han inte ber för världen kan förbrylla oss. Hur ska vi få ihop det med den stora kärleken han visade världen och andra Bibeltexter som påstår att Gud älskar världen? Denna text är en del av Jesus längsta bön i Nya Testamentet. Det är en bön för

kyrkans enhet. Jesus grundar sin bön för Kyrkans enhet i sin egen enhet med Gud.

Jesus ber för sina följare eftersom vi har ett uppdrag mot världen, att älska världen såsom han älskade den. Världens stora hopp ligger i att känna till eller uppleva Guds kärlek. Anledningen till att Jesus inte bad för världens enhet var därför att utan att känna till Guds kärlek har världen inte en chans att nå en livsbejakande enhet. Jesus ber för vår enhet för att den, när den svarar mot Kristi fullhet, påverkar världen och väcker en längtan efter Gud.

Så vi har dessa nyckelord: ödmjukhet, mildhet, tålamod, kärleksfullhet och fridsskapande. Hur blir vi människor som lyckas att omsätta dem? Genom att inse, acceptera och fira vårt fullständiga beroende av Kristus.

Medlemmarna i en marscherande orkester eller band håller sina blickar på ledaren så att de vandrar i takt med varandra och spelar rätt ton i rätt tid. När vi som individer har vårt fokus på Kristus och vad han kallar oss att bidra till församlingen med, kommer vi på sikt att vandra i takt med varandra och spela en låt som är värd att lyssna till. För då kommer vi att spela en låt som sjunger om Kristus fortsatta närvaro i världen.

Allt detta kan låta väldigt krävande. För de första kristna handlade det mest om att dyka upp till gudstjänster för att prisa Gud och prata med varandra om livet. Svårare än så behöver det inte vara.

I Kristus är vi kallade till en kärlek där vi söker gemenskap med varandra. Vi konkurrerar inte med varandra utan vi söker varandras bästa. Jesus har bett för vår enhet och enligt Romarbrevet och Hebréerbrevet ber han för oss även nu. Han ber om att vi ska inse vårt ömsesidiga behov av varandra och växa upp till en mognad som tillsammans svarar mot Kristi egen fullhet. Det är evangeliet för oss idag. Amen.